

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἐξομολόγησις

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υἱόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Φρέντ ντὲ Περινὸ ἔξιτορεῖ στο μυστήριον αὐτὸ τῆ ζωῆ του, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Διηγείται πὺς ἔμεινε πολλὸ μικρὸς ὄφρανος ἀπὸ γονεῖς, πὺς μεγάλωσε κοντὰ στὴ θεία του καὶ τὴ γιγαῖα του, στὴν ἔσοχικὴ τους βίλλα, μιλᾷ γιὰ τὴ λατρεία μὲ τὴν ὁποία οἱ δύο αὐτὲς γυναῖκες τὸν περιέβαλαν, γιὰ τὰ μαθητικά του χρόνια στὸ κολλέγιον, γιὰ τὴ φιλία του μὲ τὸν νεαρὸ Ἰρλανδοὺ καθηγητὴ του Ὁ'Κέντ, καὶ λέει πὺς μετὰ τὸ θάνατον τῆς γιγαῖας του καὶ τῆς θείας του, ἔμεινε μόνος στὸν κόσμον καὶ πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε ἀκόμα τὸν ἐξαδέλφον του Ἐκτορα ντὲ Μαλεζέρ καὶ τὴ γυναῖκα του Μαρία-Τερέζα. Ἡ Μαρία-Τερέζα, μόλις τὸν ἐξαδέλφει, ἀρχίζει νὰ τοῦ φέρεται μ' ἕναν περίεργον καὶ προκλητικὸ τρόπο, πράγμα πὺς κάνει τὸν νεὸ ὄφρανον καὶ νὰ ζητήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτή, γιὰτὶ νοιώθει κ' ὁ ἴδιος ὅτι ἡ ἐξομολόγησις του τὸν τραβᾷ ἀναπάντητα. Μὰ τοῦ κάκου, γιὰτὶ ἡ ἀνάγκη μίαν στιγμὴν, μίαν ἀνάγκη πὺς τοῦ λείπει, τὸν ῥίχνει, χωρὶς νὰ θέλῃ κ' ὁ ἴδιος, στὴν ἀγκαλιά τῆς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ χέρια τῆς Μαρία-Τερέζας μὲ τράβηξαν κ' ἀναγκάστηκα νὰ σηκωθῶ.

Τότε ἡ ἐξαδέλφη μου μ' ὠδήγησε, ἢ μάλλον μίαν κοινὴ ἐπιθυμία νὰ βρισκόμαστε ὁ ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλο, μὰς ἔφερε ὡς τὸν καναπέ, ὡς τὴν πιὸ σκοτεινὴν τοῦ γωνιάς. Καὶ χωρὶς νὰ νοιώσω οὔτε μίαν στιγμὴν τὴν ἐπιθυμία ν' ἀντισταθῶ, θρῆθηκα μισοσπλαγωμένος ἀπάνω στὰ μαξιλαρία, μὲ τὴ Μαρία-Τερέζα μπρὸς στὰ πόδια μου. Δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὰ χέρια μου, ταυφίγγει ἔπάνω στὸν τράχηλό της κ' ἐνοιῶθα νὰ λυγίσῃ καὶ νὰντίστηκεται συγχρόνως αὐτὸς ὁ τράχηλος, πὺς τὸν εἶχα δῆ σχεδὸν γυμνὸ.

Ἐἶχα ἀρτίσει πειὰ νὰ ἔχω τὴ συναίσθησι ὅτι αὐτὸ πὺς κάναμε ἦταν ἐνοχόν. Μὰ εὐρίσκα τὴσὺ γυλῶκα στὸ ἀμαρτημᾶ μου, ὡστε οὔτε σκεφτήκα καν νὰ παλεψῶ...

Τότε κύτταξα τὴν κ. ντὲ Μαλεζέρ... Τὴν ἴδια στιγμὴν ὕψωσε κ' αὐτὴ πρὸς ἐμένα τὸ μέτωπό της καὶ τὰ μάτια της.

Πόσο διαφορετικὴ φαίνονταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ παιδαίστικο καὶ λεπτό πλάσμα, πὺς ἦταν πρὸ ὀλίγου! Τὰ μάτια της μιλᾷ ἐξέφρασαν μί' ἀόραστη ἀποφασιστικότητα, τὰ σφιγμένα της χεῖρα εἶχαν ἕνα θεληματικὸ σπασμὸ πὺς τοὺς χαλῶσε τὶς συνηθισμένες γλυκείες γραμμὲς αὐτῆς.

Μὲ φόβισε ἔτσι... Ἐκεῖνη τὸ ἀντέληφθῃ αὐτὸ, μισοσηκώθηκε κ' ἐσκίψε ἀπὸ πάνω μου... Ἰὰ χέρια της γλύστρισαν κάτω ἀπὸ τὸν τράχηλό μου, ἀναστήκωσαν νευρικά τὸ κεφάλι μου, καὶ μοῦ μίλησε ἀπὸ πολὺ κοντὰ, μὲ λέξεις κομμένες, ἀνακόλουθες, πὺς θ' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά μου ὅλη μου τὴ ζωὴ.

— Ἄ! τραυλῖσε. Βρίσκομαι ἐπὶ τέλους ἔτσι... κοντὰ σου!... Πόσο τὴν λαχταροῦσα τὴ στιγμὴν αὐτὴ!... Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺς ἦσαν παιδικὰ ἐνοιῶθα κιόλας ὅτι θ' ἀγαπιόμαστε μίαν μέρα.

Κ' ἡ μέρα αὐτὴ ἦρθε, τὸ θέλεις... Ὅλα ὅσα θρίσκονται ἐδῶ, τὰ προετοιμασα μόνη μου, μὲ τὴ σκέψι ὅτι θὰ σὲ κρατοῦσα ἔτσι, ὅπως σὲ κρατῶ... ὅτι θὰ σφιγγόμουν ἔπάνω σου... ὅτι θὰ φιλοῦσα τὸ μέτωπό σου... τὰ μάτια σου... ἔτσι!... Ἀντιστέκεσαι!...

Ὡ! μὴ μὲ σπρώχνεις... Πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσῃς!... Ἄν ἤξερα ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσες, θὰ σκοτανόμουν... Δὲν θέλω νὰ ζῆσω, ἂν δὲν εἶσαι δικός μου... Ἡ ζωὴ (καὶ ἡ φωνὴ τῆς τεραστῆς μ' ἔνα γέλιο παρ' ἄρξον) ἡ ζωὴ... δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου... Ἡ ἀγάπη σου εἶνε γιὰ μένα ἡ ζωὴ... Τί θέλεις νὰ κάνω; Πές το... Θὰ τὸ κάνω... Κατεῖς, οὔτε μίαν γυναῖκα πιὸ νέαν κ' ἐπὶ ὥραϊα ἀπὸ μένα, δὲν θὰ σοῦ ζῶση τὴσὺ ἀγάπη, ὅση θὰ σοῦ ζῶσω ἐγώ... Ἀφῆσέ με νὰ σὲ κυττάξω... Πόσο εἶσαι ὥραϊος! Πόσο εἶσαι νέος! Πόσο ἀθῶος εἶνε τὰ μάτια σου!... Πόσο λεπτὰ εἶνε τὰ μάγουλά σου καὶ ὁ λαϊμὸς σου!... Εἶσαι ὥραϊος σάν γυναῖκα!...

Στάθηκε μίαν στιγμὴν. Ἡ γλῶσσα της στενοχωριόταν μέσα στὸ στεγνὸ στόμα της. Ἐπειτὰ ἐξακο-

λύθησε, πολὺ αἰγανά:

— Ὑμᾶσα, ὅταν ἦσαν παιδάκι, πὺς σὲ τραβοῦσα κοντὰ μου; Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελες κ' ἀντιστέκεσου... Στὸ τέλος ὁμιος ἐρχόσουσαν πάντοτε... Ἐτοί ἀρχισες νὰ μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ τότε... Βλέπεις, δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ κανεὶς στὴν ἀγάπη; Ἡ ἀγάπη μας κάνει ὅ,τι θέλει!... Ὅσοι λένε ὅτι μποροῦμε νὰ τῆς ἀντισταθῶμε, εἶνε ψεῦτες... Ἄ! πάρε με, πάρε με, σ' ἰκετεύω!... Εἶμαι δικὴ σου, πάρε με!... Ἄ!...

Τὰ λόγια αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκμηδενίσουν μὲ τὴ δύναμι τοῦ κερανοῦ μίαν ψυχὴ καινούργια σάν τὴ δικὴ μου, καθὼς τὰ ἔλεγε μίαν γυναῖκα μισοσπλαγωμένη ἔπάνω μου, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο ἦταν συγχρόνως ἰκετευτικὸ κ' ἀπειλητικὸ, τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ κοβόταν, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔσθυναν καὶ ἐξαναστοῦσαν διαδοχικὰ, καὶ τῆς ὁποίας τὰ χέρια, ἀκουμπισμένα ἔπάνω στὸ κορμί μου, πότε μὲ χάιδευαν καὶ πότε μὲ ἐσφιγγαν μὲ δύναμι...

Καὶ ὅπως ἔνας ναυαγὸς βλέπει τὴ θάλασσα νὰ φοσκώσῃ γύρω ἀπ' τὸ βράχο πὺς ἔχει καταρῶγει, ἐνοιῶσα πὺς ἦμουν χαμένος, ὅτι κάθε προσπάθεια ἀμύνης ἦταν μάταια...

Ἐπειτα, ἡ ἴδια μου ἡ θέλησι μου ἔξφυγε... Ἐνοιῶσα κάτι, σάν μίαν ἀγνωστὴν δύναμι, νὰ μὲ μαστιγῶνεν μέσα μου.

Κ' ἔκλεισα τὰ μάτια μου, παραδοχόντας τὸν ἑαυτὸ μου σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Γιὰ μίαν στιγμὴν, μίαν εἰκόνα πέρασε τότε ἀπ' τὴ μνήμη μου: τὸ ἐσοχικὸ μας σπίτι στὸ Πλουί...

Ἐπειτα, ἐκμηδενίστηκα κ' οὔτε σκέφτηκα πειὰ τίποτε.

Ὅταν ἐλευθερώθηκα πειὰ ἀπ' τὸ σφίξιμο πὺς μ' εἶχε ὑσκατέψει, ἐξανόμωξα τὰ μάτια μου.

Ταχτοποιησα τ' ἀναστατωμένα ροῦχα κ' ἔρριξα μίαν ματιὰ δλόγυρά μου.

Ἡ Μαρία-Τερέζα ἦταν καθισμένη κοντὰ στὸ τζάκι. Εἶχε τὰ χέρια της ἔπάνω στὰ γόνατά της καὶ κύτταξε κατ' εὐθεῖαν μπρῶστά της, μὲ τὰ μάτια της πὺς μοῖαιζαν σάν ὄπνοτισμένης.

Ἐἶχα μᾶθῃ πειὰ πὺς ἦταν ἡ πραγματικότης τοῦ ἔρωτος κ' ἔνας ἀφόρος θανάσιμος ἀήθλιας ἀνέβαινε ὡς τὰ χεῖρα μου. Ὅλ' ἡ μυστακία μου στρεφόνταν ἐναντίον αὐτῆς τῆς γωνιάς. Ἡ παρουσία της μοῦ φαίνονταν τόσο φριχτὴ, ὡστε θὰ ἤθελα νὰ τὴν πετάξω ἔξω σάν ἕνα ἀκάθαρτο πράγμα, νὰ τὴν κάνω νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν ἐξαναγυρῆσι ποτέ.

Σηκώθηκα. Μάντευα σ' αὐτὴν, ὅπως καὶ σὲ μένα, μίαν ντροπὴ ἀκατανίκητη, πὺς ἔκαναν τὰ βλέμματά μας ν' ἀποφεύγονται.

Διευθύνθηκα, χωρὶς κανένα σκοπὸν, πρὸς ἕνα τραπέζι. Ἄρξια νὰ ταχτοποιῶ διάφορα χαρτιά στὴν τυχῆ...

Μέσα στὴν τραγικὴ σιωπὴν, μίαν ἀδυσσοσὸν δλοένα καὶ πιὸ βαθεῖα ἀνοίγει μεταξὺ μας, μεταξὺ δύο πλάσμάτων, πὺς πρὸ ὀλίγου εἶχαν δοθῆ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο.

Ἄκουσα, χωρὶς νὰ τὴ βλέπω, τὴν ἐξαδέλφη μου νὰ σηκῶνεται καὶ, ἀμύλητη σάν ἐμένα, νὰ ταχτοποιῇ τὰ μαλλιά της καὶ νὰ ταχτοποιῇ τὸ καπέλλο της.

Ὅταν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ στραφῶ πρὸς αὐτή, τὴν εἶδα νὰ σκύβῃ καὶ νὰ κυττάξῃ τὸ δισπλὸ κάδρο, στὸ ὁποῖο βρισκόντου-

Πόσο διαφορετικὴ φαίνονταν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴν...

Ένας Ξρωλευμένος

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

σαν πλάι-πλάι ή φωτογραφίες της γιαγιάς μου και της θείας μου. Σκέφτηκα τότε ότι αυτές ή άγιες εικόνες είχαν παρασταή ή μάρτυρες της ένοχης πράξεως που είχε γίνει εκεί μέσα. Και αυτό με πλήγωσε, σαν να είχα κάνει μια Ιερουσαλία.

Διευθύνθηκα προς τζάκι, πήρα το κάδρο μπρός απ' τα μάτια της Μαρίας-Τερέζας και, με μια θυμωμένη κίνηση, τó έριξα σ' ένα συρτάρι και τó έκλεισα.

Έκείνη μ' έκτύπησε μ' ένα είδος αποθραύσεως.

Γιά μια στιγμή, μείνανε έτσι ο ένας άπεναντι στον άλλον, με τα μάτια μέσα στα μάτια, αυτή τή φορά... "Επειτα είδα τά μάτια της, αυτά τά υπέρτοχα μάτια, όπου καθρεφτιζόταν ή ψυχή της, ή μεγάλη και ταραγμένη ψυχή της, είδα αυτά τά μάτια να θολώνουν και να γεμίζουν από δάκρυα, που ξεχύθηκαν όρημικά, σαν μέσ' από μια πηγή...

Κατόπιν γύρισε τó κεφάλι τή άλλοι και φάνηκε σαν να διωτάη μια στιγμή. Τέλος, χωρίς να ρίξη ένα βλέμμα πίσω της, χωρίς να πη μια λέξη, έτρεξε προς τήν πόρτα κι' εξαφανίστηκε.

Έγώ, άποημενα σοριαρισμένος στο ντιβάνι, όπου πρό όλιγου βρισκόμαστε άγκυλισμένοι. Τά δάκρυα τής νέας γυναίκας μ' είχαν άναστατώσει... "Ένας πλάσμα άνθρωπίνου που μ' άγαπάσε ύπέφερε έξ, αίτίας μου. Κι' αυτή ή σκέψι μου ήταν έξ ίσου σκληρή, όσο κι' ή συναισθησι τού ξεπεσιμού μου.

Κι' ή καρδιά μου, ή σακατεμένη απ' τή ντροπή, ξεχειλίσε από όκτο.

"Ενοιώθη τόν εαυτό μου άνικανο ν' άποτελειώσω τήν ήμέρα μου μόνος μού με τics τούσιαιμου. "Έγραφα ένα μυλλίετο και τó έστειλα στον Ο' Κέντ. Τόν προσκαλόυσα έπειγόντως νάρθη να με βρη. "Επειτ' από τρία τέταρτα, έφτασε ή άπάντησί του, στην όποια μούδραφε :

«Δέν μπορώ νάρθω στο σπίτι σου. Φείγο άώφρε για τó Καλαί μ' από κει για τήν Άμερικη. Μά έλα σου στις πέντε στο σταθμό τού Βοσού. Θά έμει μεζύ και θά μού πης ό τι έχεις να μού πης».

Πήγα στο σαντεβού πών απ' τήν ώριαιμένη ώρα. Ο Φράνσις Ο' Κέντ άδωχως λίγο νάρθη. Καρός μού έδινε τó χέρι του, μού έπτε γαιογελώντας :

—"Ε, λοιπόν, στοιχηματίζω πώς όλα τελειώσαν.

—Σέ λίγο, θά σάς τά διηγηθώ όλα... Μά μη με ερωνεύεστε, σας ίκετεύω... "Αν ξεράτε πόσο ύποφέρω!...

"Εμνηκαμε σ' ένα έυτισατόριο, γειτονικό τού σταθμό. Παραγγείλαμε μερικά φαγητά στην τύχη. Μού φανόταν ότι ό Ο' Κέντ έτρωγε με όρεξι. "Έγώ μόλις τούσηπα κάτι και τού διηγήθηκα λεπτομερώς τά γεγονότα που είχαν συμβή από τής έπιστροφής μου στο Παρίσι. Και βρήκα εκφράσεις άρκετά καθαρές για να χαρακτηρίσω τήν κατάστασι μου.

"Όταν τελείωσα, ή ώρα τής αναχωρήσεως τού τραίνου, με τó όποιο θάφευγε ό Ο' Κέντ, πλησίαζε. Άφήσαμε τó ρεστωράν για να πάμε στην αποβάθρα τού σταθμού. Ο Φράνσις, ό όποιος είχε μείνει σκεπτικός λίγη ώρα, μού έπτε :

—"Ε, λοιπόν, έκτός από τó ρόλο τού έξομολογητού, τόν όποιο έπαίξα πρό όλίγου, μπορώ να σου φανώ χρήσιμος σε τίποτε.

Ολόγυρά μας, μέσα στον άπέραντο και γεμάτο καπνός

σταθμό, κυλόσαν καρροτσάκια, ταξειδιώτες πηγαίνοντο-σαν, άτμομηχανές λαχάνιαζαν. Τó στήθος μου φοσκωσε από άπελπισία, καθώς σκέφτηκα πόσο άχρηστος ήμουν και πόσο ή ζωή μου ήταν χωρίς σκοπό μέσα στο δραστήριο εκείνο πλήθος. Και ψιθύρισα, όπως όταν ζητάη κανεις βοήθεια :

—Συμβουλεύτε με!

Ο Φράνσις πήγε κι' έρριξε τή βαλίτσα του μέσα σ' ένα βαγόνι τής τρίτης θέσεως. "Επειτα έπτε :

—Έμια δικός σου! Θέλεις συμβουλές ; Δέν θά σου δώσω! Τή μόνη που σου έδωσα να ταξειδέψης, δέν τήν άκολουθήσες... Δέν έγω άλλη... Μοναχά θά σου προσητέψω κάτι : Αυτό που έκανες ήμέρα και για τó όποιο νουώθηκες φρίκη, θά τó ξανακάνης άσριο και θά τó κάνης για πολύ καιρό. Και δέν θά τελειώση χάρις στη θηλειό σου...

—Κ' έπειτα;

—"Επειτα θά θεραπευθής απ' τήν αισθηματική άρρώστεια... "Ισως όμως κι' όχι.

Είδη τά δάκρυα μου ν' άνεβαίνουν στα μάτια μου.

—Έλα μού έπτε, σφίγγοντας μου δυνατά τó χέρι, γίνε άντρας, τί διάβολο! Ο φίλος σου, ό Άγιος Άδουαυτός λέει πως ό άνθρωποι πρέπει να έπωφελουνται απ' όλα, άκόμα κι' από τics άμαρτίες τους...

Τό τραίνο σφύριζε, προσκαλώντας τούς έπιβάτας για τó Καλαί. Ο Ο' Κέντ μήηκε στο βαγόνι του, που ήταν κίολας γεμάτο από ανθρώπους με πλούτες κι' από στρατιώτες. Τό τραίνο άδωσε να ξεκινή άργά. Ο Ο' Κέντ πρόβαλε στο παράθυρο, μ' άπογαιρέτωση με τó χέρι του και μού φώναζε :

—Θάρρος!

Τότε σκέφτηκα ότι, μέσα στον άθλιο έγωισμό μου, δέν τόν ρώτησα τί πήγαινε να κάνη στην Άμερικη. Νά εξακολουθήση τó έργο του γαρριόλλο, κάποιο μυστηριώδες και μεγάλο έργο, στο όποιο είχε άφιέρωσε όλες του τics προσπάθειες.

"Ενοιώσα τόν πειρασμό να τούέω πίσω απ' τó τραίνο, ν' άνεβώ κοντά στο τραίνο, να σκακτέψω τó κορμί μου, όπως αυτός επάνω υταός ζόλινους πάγκους του, να διακόψω κάθε ανήσι με τήν κακή μου ζωή. "Άλλοίμονο! Τά πόδια μου έυεναν καρφομιατά από έσπαφος, ένό τó τραίνο εξαφανιζόταν στην νύχτα.

VI

Διηγήθηκα με κάθε λεπτομέρεια όλα τά γεγονότα, που μεσολάβησαν μετξύ τής άφιξέως μου στο Παρίσι και τής πρώτης μου πώσεως, γιατί δείχνουν τics φάσεις τής εξέλιξέως μου... "Έξ άλλου, όλα αυτά τά γεγονότα είχαν άποτυπωθή ζωηρά στη μνήμη μου. Άπεναντίας όμως, απ' αυτή τήν άλλωμότητα ήμέσά ή ήμέρες, πέντες, υνεδόν τούα γοόνια πέρασσαν, μέσα στα όποια δέν διακρίνω πωρά ένα σωρό από κοννά περισιατικά.

Γ' αυτό και θά διηγηθώ σε λίγες σελίδες τούς τούάντα μήνες, που βάστηξε ή ζωή αυτή. ("Άκολουθεί)

Η Μαρία - Τερέζα ήταν καθισμένη στο τζάκι...